

ŽIVOTOPIS JAROSLAVA KUBÁTA

Zpracovali: Ema Kuncová, Anežka Linhartová, Eliška Jiříčková a Vít Dvořák ze ZŠ K Milíčovu

Jaroslav Kubát se narodil 19. září 1957 v Českém Brodě. Jeho otec byl inženýr, konstruktér v brandýských strojírnách a matka úřednice.

Jako jedináček si přál sdílet svůj zájem o zvířata a pobyt v přírodě s ostatními členy skauta. Hnutí však mohl navštěvovat pouze několik měsíců v období krátkého politického uvolnění koncem 60. let mezi desátým a jedenáctým rokem. Trampingu ale zůstal věrný celý život. Jeho nejoblíbenější oblastí je Český ráj.

V letech 1972–1976 studoval na Střední průmyslové škole elektrotechnické – obor automatizace a měření. V tomto oboru pracoval krátce, neboť se dostal do prostředí stavebnictví. V roce 1994 se rozhodl pro studium další střední školy, kde v roce 1997 maturoval z pozemního stavitelství.

Jako 19letý kluk sloužil povinnou vojenskou službu ve Vimperku u utajovaného raketového vojska. Tam ho, začátkem roku 1978, několikrát oslovil pracovník vojenské kontrarozvědky a přemlouval ho ke spolupráci, kterou i přes velký nátlak nepodepsal. Po hospitalizaci ve vojenské nemocnici v Českých Budějovicích byl z armády propuštěn s těžkou krátkozrakostí.

V roce 1980 se oženil s Evou Křtěnovou. Mladé rodině se narodila dcera Eva a syn Jaroslav. Šťastné období ovšem poznamenala smrt otce. Jaroslav na něho vzpomíná jako na inteligentního člověka, který nevstoupil do Komunistické strany, i přesto, že by to vedlo ke kariéernímu úspěchu.

Když se jedno lednové odpoledne roku 1989 Jaroslav vracel z práce, zúčastnil se protistátní demonstrace na Václavském náměstí v Praze. Byl zadržen, dostal ránu obuškem, sebrali mu doklady a autobusem ho společně s dalšími účastníky demonstrace odvezli za Prahu, do polí nedaleko Dobříše. Byla tma a on vůbec netušil, kde se nachází. Domů se po vlastní ose dostal až kolem půlnoci, kde ho netrpělivě čekala vystrašená manželka s dětmi.

Události v listopadu 1989 sledoval s rodinou v televizi a s napětím čekal, jak se situace vyvine. Změna politického režimu v Československu ho potěšila, konečně se cítil svobodný. Mohl cestovat do zahraničí a na přelomu let 1991 a 1992 také pracovat v Německu ve stavebnictví. Následně působil v Praze jako autorizovaný technik v oboru pozemních staveb.

V současné době postupně odchází do penze. Užívá si spokojený život a volný čas tráví s rodinou. Radost mu dělají čtyři vnoučata.